

Arrest

nr. 323 162 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 23 oktober 2019, samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt verworpen bij arrest nr. 264 197 van 24 november 2021.

Verzoeker dient op 9 januari 2023 in naam van zijn drie minderjarige kinderen een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie twee beslissingen waarbij hij de verblijfsaanvragen onontvankelijk verklaart. Tegen deze beslissingen stelt verzoeker telkens een beroep in bij de Raad, respectievelijk gekend onder rolnummers 312 095 en 312 646.

Op 15 juni 2023 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 1 maart 2024 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart. Tegen deze beslissing stelt verzoeker eveneens beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 312 790.

Op 11 juli 2024 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : J. (...) A. (...) voornaam : N. (...) geboortedatum : (...) 1975
geboorteplaats : (...) nationaliteit : Eritrea*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/08/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft samen met zijn drie minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Het verzoek om internationale bescherming van de 3 minderjarige kinderen werd negatief afgesloten op 27/10/2022 en 20/04/2023.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft samen met zijn echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen in België. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in voor het minderjarige kind en legde in het kader daarvan verschillende medische documenten neer. Vooreerst wijst DVZ erop dat de aanvraag 9ter negatief werd afgesloten. Daarnaast legde betrokkene verschillende medische documenten neer: een medisch document d.d. 20/06/2023 opgesteld door dr. D. (...) I. (...), afdeling pediatrie, een medisch document d.d. 11/04/2023 van de dienst Logopedie van Centre Hospitalier Regional de Huy, een medisch attest d.d. 27/04/2023 voor de aanvraag van een onderzoek, een medisch attest d.d. 15/04/2024 opgesteld door de centrumarts van Modave en een medisch attest d.d. 14/06/2023. Uit deze documenten blijkt dat het kind last zou hebben van een ontwikkelingsstoornis en/of autismestoornis. DVZ wijst er echter op dat uit het geheel van de medische documenten niet kan blijken dat er medische beletsels zijn om naar het land van herkomst te reizen, noch dat er medische beletsels zijn om zich opnieuw in het land van herkomst te vestigen. DVZ merkt immers op dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van betrokkene (de vader van het kind) in het land van herkomst tewerkgesteld was voor de overheid en dat hij nog een bijkomende tewerkstelling had. Betrokkene verklaarde hierover bij de RVV dat het gezin hierdoor voldoende financiële middelen had in het land van herkomst (arrest RVV nr. 302 110). DVZ merkt dan ook op dat er geen financiële belemmeringen zijn om zich opnieuw in het land van herkomst te vestigen. Bovendien wijzen we erop dat uit het arrest van de RVV eveneens blijkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het gezin daar geen toegang zou hebben tot eventueel noodzakelijke medische elementen. De RVV stelde in haar arrest van 22/02/2024 immers het volgende: "Verder toont verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat hem in Eritrea opzettelijk de nodige medische zorgen en begeleiding zullen worden ontzegd. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij er geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Eritrea een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd of geweigerd (arrest RVV d.d. 22/02/2024, p. 5-9)." Uit het geheel van de elementen in het administratief dossier blijkt dan ook dat er geen medische beletsels zijn voor het nemen van deze beslissing. De medische elementen vormen geen probleem voor een reis naar het land van herkomst en de RVV wees er in haar arrest van 22/02/2024 op dat de betrokkene het niet aannemelijk maakt dat ze geen toegang zou hebben tot eventueel noodzakelijke medische zorgen.

Er werd voor de drie minderjarige kinderen een aanvraag 9bis ingediend, die negatief werd afgesloten.

Het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene werd negatief afgesloten. De RVV stelde in haar arrest van 24/11/2021 dat betrokkene geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk kon maken: de verzoekers zijn Eritrea niet illegaal uitgereisd, wat alleen maar kan betekenen dat verzoekers zijn vrijgesteld van de dienstplicht én bij vertrek niet in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stonden. Daarnaast staat in het arrest van 22/02/2024 voor het minderjarige kind het volgende: "Ook werd er toen op gewezen dat het gegeven dat verzoekers ouders hun leven hebben vormgegeven hier in België, [...], niet aantoonde waarom zij bij terugkeer naar Eritrea, waar zij familie hebben, hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven, en dat deze vaststelling wordt versterkt door de verklaring van verzoekers moeder waaruit blijkt dat de vader van verzoeker in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben waarmee zij nog een goed contact hebben. Dat zij de draad er niet zouden kunnen opnemen en, mede gelet op de eerdere tewerkstelling van verzoekers vader bij de overheid en in de privésector, bij terugkeer niet meer in hun basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen, blijkt nergens uit, zo heeft de Raad gesteld (arrest RVV d.d. 22/02/2024, p. 5-9)." Uit het geheel van deze vaststellingen kan DVZ slechts besluiten dat een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 11 juli 2024 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekers echtgenote en hun drie minderjarige kinderen eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om

internationale bescherming (bijlage 13*quinqüies*). Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing hebben ingesteld, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 323 161 van 11 maart 2025.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De persoonlijke situatie van het gezin wijst erop dat er een reëel risico is dat het gezin in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor zij in een toestand van achterstelling terecht zullen komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De verzoekende partij benadrukte dat zij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. De drie minderjarige kinderen van het gezin zijn:

- J. (...) A. (...) A. (...), geboren op (...) 2017 te (...);
- J. (...) A. (...) N. (...), geboren op (...) 2019 te (...) Griekenland;
- A. (...) N. (...) S. (...), geboren op (...) 2020 te Verviers.

De verzoekende partij diende Eritrea te verlaten, hetgeen zij deden in februari 2018. De vader van het gezin had voorheen wel een inkomen in Eritrea, maar hij heeft niet de mogelijkheid om zijn vorige job opnieuw op te nemen (alleen al door de lange termijn die verstreken is sindsdien zijn vertrek). Het gezin reisde vervolgens naar België toe. Zij verblijven sindsdien in een lokaal opvanginitiatief. Het gezin heeft zelf geen inkomen. Zij kunnen niet zelf in hun basisbehoeften voorzien, waardoor zij nood hebben aan deze hulp om te voorzien in een menswaardig bestaan (in het bijzonder omwille van de kwetsbaarheid van de minderjarige kinderen).

Het gezin kan ook geen beroep meer doen op een familiaal of sociaal netwerk in Eritrea. Het gezin verliet dit land reeds meer dan vijf jaar geleden. De jongste zoon van het gezin was toen nog niet geboren.

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder.

Het gezin benadrukt dan ook hun gebrek aan binding (steun) in hun land van herkomst en hun behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in een menswaardig bestaan.

Door de persoonlijke situatie van het gezin, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt het gezin buiten hun wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor het gezin in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Er blijkt derhalve dat door verweerder geen afdoende individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van de verzoekende partij werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van de verzoekende partij en daaromtrent een zorgvuldige afweging heeft gemaakt, zoals vereist door artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de bovenvermelde elementen. Verweerder baseert zich louter op de veronderstelling dat de verzoekende partij zou kunnen terugkeren naar Eritrea. Hierdoor wordt minstens de formele motiveringsverplichting geschonden."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder

houder te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Verder wordt eveneens gemotiveerd aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat het in het hoger belang van de drie minderjarige kinderen is om bij hun ouders te blijven, die ook beiden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen; dat de gezinskern behouden blijft aangezien alle leden van het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen; dat de medische verblijfsaanvraag negatief werd afgesloten en dat uit de voorgelegde medische documenten niet blijkt dat er medische beletsels bestaan om naar het land van herkomst te reizen, noch om zich opnieuw aldaar te vestigen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient verweerder onder andere rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van het gezin bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Verzoeker wijst erop dat hij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. In zoverre verzoeker met zijn betoog aanvoert dat het hoger belang van zijn minderjarige kinderen wordt geschonden, wijst de Raad op het volgende.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het hoger belang van de kinderen het volgende gemotiveerd:
“Betrokkene verblijft samen met haar drie minderjarige kinderen in België. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen.

Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Het verzoek om internationale bescherming van de 3 minderjarige kinderen werd negatief afgesloten op 27/10/2022 en 20/04/2023.”

De verplichting om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet met enig concreet verweer aantoonde dat het niet in het hoger belang van zijn kinderen zou zijn om niet van hun ouders – aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven – te worden gescheiden. Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat het welzijn van de kinderen en aldus het hoger belang van de kinderen werd miskend door te oordelen dat het in het belang is van de kinderen om bij hun ouders te blijven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Vervolgens lijkt verzoeker een schending aan te voeren van artikel 3 van het EVRM waar hij betoogt dat het gezin in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan de vreemdeling toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker maakt niet met minstens een begin van bewijs aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Eritrea zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Zijn algemeen betoog dat het gezin in hun land van herkomst in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terecht komen waardoor ze niet in staat zullen zijn in hun eigen levensonderhoud te voorzien, kan niet worden aanvaard als een ernstige en zwaarwichtige grond om aan te nemen dat ze het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt immers niets bij waaruit effectief blijkt dat hij niet in staat zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin te voorzien. Zo blijft het betoog van verzoeker dat het gezin geen inkomen heeft, dat hij niet de mogelijkheid heeft om zijn vorige job in Eritrea opnieuw op te nemen, dat het gezin geen huisvesting in Eritrea heeft en ze geen beroep meer kunnen doen op een familiaal of sociaal netwerk in hun land van herkomst beperkt tot enkele blote beweringen die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN